

อาณิสงส์ปฏิบัติกรรมฐาน

เอื้อมทิพย์ คงเพ็ชร

๒๖ ต.ค. ๒๕๓๒

R4010

ดิฉันชื่อ น.ส. เอื้อมทิพย์ คงเพ็ชร ปัจจุบันเป็นนิสิตปริญญาโท จาก จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะรัฐศาสตร์ สาขาสังคมวิทยา และมนุษยวิทยา และ นักศึกษาปริญญาโท จากสถาบันเทคโนโลยีสังคม ดิฉันไม่ใช่เป็นคนดีมาตั้งแต่เด็ก อะไรเป็นสาเหตุให้ดิฉันเรียนปริญญาโททั้ง ๒ แห่งนี้ได้ และอะไรเป็นสาเหตุให้ดิฉัน หันมาปฏิบัติกรรมฐาน อาณิสงส์ของการปฏิบัติกรรมฐานทำให้นิสัยใจคอของดิฉัน เปลี่ยนไป ลองอ่านดูซิคะ

ดิฉันเป็นลูกของ พ.อ.(พิเศษ) ประเวศน์ และ นางอัครเนตร คงเพ็ชร คุณพ่อคุณแม่เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อบุญรอดพระภิกษุวิสุทฐิคุณ ตั้งแต่ดิฉันยังเล็กอยู่มาก ดิฉันจำได้ทุกครั้งที่มาวัดจะได้ยินหลวงพ่อบุญรอดเทศน์อยู่เสมอว่า บุญบาป สามารถจะ เพิ่มขึ้นและหมดไปได้ บุญเปรียบเสมือนกระแสไฟที่อยู่ในหม้อเบตเตอร์ ถ้าเรา ใช้ไปเรื่อย ๆ กระแสไฟก็จะค่อย ๆ หมดไปเพราะเราใช้บุญเก่า บุญใหม่ไม่เคย สร้าง เมื่อบุญหมดเหลือแต่บาป ชีวิตก็จะแตกแหลกเหลวหาที่ติไม่ได้ เพราะฉะนั้นควรรีบชาร์ตไฟเข้าหม้อเบตเตอร์ซะ ดิฉันไม่เคยคิดเลยว่าหลวงพ่อบุญรอดให้ดิฉันเพราะความตายกำลังมาถึงดิฉันแล้ว ลางร้ายเริ่มปรากฏเข้ามาในชีวิตของ ดิฉัน อะไรเป็นสิ่งที่บอกเหตุให้ดิฉันหันมาปฏิบัติกรรมฐาน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ อยู่มาวันหนึ่ง ดิฉันทะเลาะกับน้องสาวอย่างแรง ดิฉันโกรธ มากที่น้องสาวเถียง จึงผลักก้นน้องเซตลาหกล้มส่งเสียงร้องไห้ลั่นบ้าน คุณแม่ทนไม่ไหว หยิบไม้มาหวดดิฉันอย่างแรง ๒ ที ความรู้สึกในขณะนั้นเจ็บมากและเสียใจที่แม่ตีดิฉันคนเดียว จึงเถียงแม่ไปทันทีว่า “แม่ไม่ยุติธรรม ทำไมตีหนูคนเดียว หนูเถียงคนเดียวได้หรือ ทำไมแม่ไม่ตีทั้งคู่ ถ้านั่นพี่ก็ไม่ใช่พี่นะซิ” คุณแม่ว่า “ยังเถียงอีก” พุดแล้วยกไม้จะตีดิฉันอีก ดีที่ดิฉันหลบได้ทัน จึงเถียงแม่ต่อไปอีกว่า “ต่อไปนี้จะไม่อยู่บ้านนี้แล้ว จะไปอยู่กับพี่ที่เมืองจันทร์” แล้วก็ไปเก็บเสื้อผ้า

ตกตึกยิ่งคิดยิ่งกลัว ความกล้าหายไป ความกลัวเข้ามาแทนที่ ดิฉันคิดว่าเมืองจันทร์มันอยู่ตรงไหน จะต้องไปขึ้นรถที่เอกมัย แล้วเอกมัยอยู่ตรงไหน ดิฉันไม่รู้จัก ยิ่งคิดยิ่งกลัว จะไปอยู่กับเพื่อนก็คิดไม่ออกว่าจะไปอยู่กับใคร จึงตัดสินใจไปจุดธูปเทียน

หน้าพระว่า “ท่านเข้าขา ช่วยหนูด้วยหนูไม่อยากอยู่บ้าน แม่ไม่รักหนูรักน้องหนู หนูไม่รู้จะไปอยู่ที่ไหนดี หลวงพ่อช่วยชี้ทางให้หนูด้วยว่าหนูควรจะไปอยู่กับใคร หนูง่วงนอน ตื่นเช้าขึ้นมา หนูนึกถึงสิ่งไหนก่อนหนูจะไปที่นั่นทันที” ตอนเช้าดิฉันอาบน้ำ ในจิตใจของดิฉันนึกถึงแต่ไปวัดอัมพวัน ไปวัดอัมพวัน ดิฉันตกใจนึกขึ้นได้เมื่อคืน เราอธิษฐานจิตต่อหน้าพระ ขอให้ท่านชี้ทางให้ แต่ทำไมต้องไปวัดด้วย ไม่สนุกเลยเพื่อนก็ไม่มี จิตมันก็ค้านว่า ถ้าไปไปเดี่ยวพระหักคอเอานะ จึงแต่งตัวออกจากบ้านไปโดยที่พ่อแม่ ไม่ทราบวาดิฉันไปไหน

เมื่อมาถึงวัดเหมือนหลวงพ่จะทราบล่วงหน้า ท่านอยู่คอยดิฉัน ทั้ง ๆ ที่มีแขกมาคอยรับหลวงพ่อไปกทม. วันที่ที่มาถึงหลวงพ่พูดว่า “อีหนูทานข้าวมาหรือยัง” “ยังคะ” “สมประสงค์หาข้าวให้อีหนูทานเดี่ยวหลวงพ่กลับ” พี่สมประสงค์หาข้าวให้ดิฉันทานจนอิ่ม ดิฉันจึงเล่าความทุกข์ที่มีอยู่ในใจให้พี่สมประสงค์ฟัง พร้อมทั้งพูดว่า แมวตั้งใจจะมาอยู่วัด จะมาช่วยหลวงพ่ล้างจาน จะมาทำงานที่วัด พี่สมประสงค์ตอบว่าไม่ได้หรอกเดี่ยวแม่แกมาเล่นงานหลวงพ่ตาย ถ้างั้นไปเข้ากรรมฐาน

ดิฉันไม่รู้ว่าการกรรมฐานเป็นอย่างไร ชดชาก็ไม่มี ต้องไปเยี่ยมชดแม่ชีใส่ ในขณะที่นั้นกุฏิกรรมฐานสร้างเสร็จใหม่ ๆ แม่ชีตรุณี สามคำ เป็นผู้สอนกรรมฐานให้ดิฉัน วันแรกในการปฏิบัติเห็นเขานั่งหลับตากันโดยกำหนดลมหายใจเข้าท้องพองหายใจออกท้องยุบ นั่งได้ ๑ นาทีมันแสนจะนานสำหรับดิฉัน เดี๋ยวจกรรมก็อาเจียนเลย แม่ชีตรุณีต้องคอยพยาบาล วันแรกดิฉันไม่ได้อะไรมาก วันที่ ๒ จิตใจเริ่มดีขึ้น เริ่มกำหนดพองยุบได้ ๑๐-๑๕ นาที จิตใจเริ่มคิดถึงแม่ ร้องไห้เลย ในใจคิดว่า แม่จำหนูคิดถึงแม่ หนูรักแม่ หนูขอโทษที่ทำให้แม่เสียใจ หนูจะไม่ทำอีกแล้ว ดิฉันเริ่มเดินร้องไห้ไปหาแม่ชีขออนุญาตกลับบ้าน แม่ชีตอบว่าไหน ๆ ก็มาแล้วปฏิบัติให้ได้ ๓ วัน ดิฉันคิดถึงแม่ใจจะขาด นอนร้องไห้ทุกคืน เมื่อวันที่ ๓ มาถึง ดิฉันตั้งใจที่พรุ่งนี้จะได้กลับบ้าน ระหว่างที่คิดอยู่นั้นมีเสียงเคาะประตูเหลืออบดูนาฬิกา ๕ ทุ่มแล้ว เมื่อเปิดประตูออกมาพบพี่อุ้นเรือนพูดกับดิฉันว่า “หลวงพ่ให้กลับบ้าน เปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วไปพบที่กุฏิหลวงพ่” เมื่อไปถึงได้ยินเสียงหลวงพ่สั่งพี่อุ้นเรือนว่า “อุ้นเรือนส่งให้ถึงบ้านนะ ส่งให้ถึงบันไดหน้าบ้านได้ยิ่งดี ต้องให้พ่อแม่เขาออกมารับรู้ก่อนนะว่าใครมาส่ง แล้วพรุ่งนี้มารายงานด้วยว่าเรียบร้อยหรือเปล่า” ดิฉันตื่นตื่นใจ น้ำตาไหลพรากในความเมตตาที่หลวงพ่ให้ดิฉัน

จากนั้นดิฉันเรียนจบปริญญาตรี และได้ทำงานเป็นครูโรงเรียนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดลพบุรี นิสสัยเอาแต่ใจตนเองของดิฉันยังมีอยู่ วันหนึ่งดิฉันถูกหัวหน้าฝ่ายตำหนิว่า ดิฉันไม่ดูแลเด็ก ดิฉันโกรธเขา ขาดโรงเรียนไปเฉย ๆ ๓ วันไปวัดอัมพวัน ระหว่างที่ปฏิบัติกรรมฐานที่หน้าวัดมีโรงเรียน เสียงเด็กอ่านหนังสือและท่องสูตรคูณ ส่งเสียงดัง ดิฉันกำหนดเสียงหนอ เสียงหนอ จิตมันบอกว่าเด็กอ่านหนังสือ เด็กท่องสูตรคูณ เพราะเป็นหน้าที่ของเขา ดิฉันย้อนมาที่ตนเองว่า เราเป็นครูทำเช่นนี้ถูกหรือ เราทิ้งเด็กขาดความรับผิดชอบ ทำไมเด็กต้องมารับผิดชอบจากการกระทำของเรา คิดได้เช่นนี้จึงขออนุญาตแม่ชีกลับบ้าน

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๗ ดิฉันอายุย่างเข้าเบญจเพส ดิฉันหารู้ไม่ว่าความตายกำลังมาถึงตัวดิฉัน จากอาณิสัยของการปฏิบัติกรรมฐานแบบจัม ๆ จำ ๆ ได้บ้างไม่ได้บ้างตามที่หลวงพ่อกเคยเทศน์ไว้ ทำให้ดิฉันรอดตายแบบปาฏิหาริย์ เพราะดิฉันตัดสินใจที่จะแต่งงานกับผู้ชายคนหนึ่งที่ดิฉันคิดว่าเขาเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดที่ดิฉันพบมา แต่แล้วก็ไม่มีวันนั้นสำหรับดิฉันและเขา เพราะเราไม่ใช่เนื้อคู่กัน เป็นกฎแห่งกรรมที่ดิฉันเคยทำเขาไว้ในอดีตชาติ เหตุการณ์นี้เมื่อนึกย้อนไปในอดีตดิฉันเหมือนคนหลงทาง ไม่รู้จะเดินไปทางไหนมันมืดไปหมด หลวงพ่อเป็นผู้ชี้ทางให้ดิฉันเดินไปในทางที่ถูกที่สุด ทำให้ดิฉันเกิดเป็นคนใหม่อีกครั้ง หลวงพ่อกอยเตือนสติพร่ำสอนดิฉันว่า “อีหนูอยากหัวดีไหม” “อยากค่ะ” หลวงพ่อบอกให้ไป “ขัดส้วม” ของเหม็นคือของหอม ของหอมคือของเหม็น เอาไปปฏิบัติ เหมือนหลวงพ่อกจะรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรในอนาคตของดิฉัน ความที่อยากหัวดีจึงนำคำสั่งสอนของหลวงพ่อกไปปฏิบัติทุกประการ **ขัดไปกำหนดสมาธิไป** จึงรู้ว่าปริศนาหลวงพ่อกให้ดิฉันมันคืออะไร ดิฉันจะทิ้งไว้ เป็นปริศนา แก่ผู้อยากหัวดีเรียนเก่งนำไปปฏิบัติ

จากนั้นดิฉันเริ่มเบื่อชีวิต เบื่อการทำงาน เบื่อทรัพย์สมบัติต่าง ๆ ที่มีอยู่จึงลาออกจากการเป็นครูในปี ๒๕๒๙ ซึ่งเป็นช่วงเข้าพรรษา ดิฉันจึงมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัด ๑ พรรษา ทั้งยังรักษาอุโบสถไม่เคยขาด การปฏิบัติธรรมของดิฉันทำให้ดิฉันคิดถึงแม่มาก ใจแทบขาด แล้ววันพระก็มาถึงหลวงพ่อกได้เทศน์รวม ๆ กันในโบสถ์ว่าแม่เปรียบเสมือนพระของลูก ทหารที่จะไปชายแดนไม่ต้องไปขอพรพระที่ไหน ขอจากพ่อแม่เรา เพราะเรามีพระอยู่ในใจแล้ว คือพ่อแม่ กลับไปนำดอกไม้ธูปเทียนแพไปขอขมาแม่โดยเชิญพ่อแม่มาหนึ่งคู่กัน ขอขมาพ่อแม่ว่าลูกเคยทำให้พ่อแม่ต้องเสียใจในการกระทำของลูก โดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ขอให้อภัยยกโทษให้ลูกด้วย แล้วกราบเท้าพ่อแม่ ๓ ครั้ง ดิฉันกลับไปปฏิบัติตามทุกประการ แล้วกลับมาปฏิบัติ

กรรมฐานตามเดิม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ดิฉันไม่เคยคิดถึงแม่ใจแทบขาดอีกเลย เพราะ พ่อแม่โอโหสิกรรมให้ดิฉันแล้ว จากนั้นชีวิตของดิฉันเริ่มเปลี่ยนแปลงไป

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๐ ดิฉันได้พบเพื่อนสมัยเรียนอยู่ ม.ศ.๑ โดยบังเอิญ เขาชวน ดิฉันไปเรียนปริญญาโท สถาบันเทคโนโลยีสังคม ดิฉันจึงกลับมาปรึกษาพ่อแม่ว่า พ่อ ฆ่า-แม่ฆ่า หนูอยากเรียนปริญญาโท คุณพ่อตอบว่า หน້อย่างนี้หรือจะเรียนปริญญา โท คนที่เรียนปริญญาโทนั้นต้องขยัน นอนดึกตื่นเช้า เราชี้แจงหลังยาวแบบนื้อย่าหวังว่าจะสอบได้ ดิฉันเสียใจในคำพูดของพ่อ คำพูดของหลวงพ่อดุขึ้นมากในสมองว่า **“มือสอง เท้าสอง สมองหนึ่ง”** ทำให้ดิฉันเกิดความมูมานะ ในที่สุดดิฉันก็ได้พิสูจน์ให้ พ่อแม่ได้เห็นว่าดิฉันทำได้

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ ยันนั้นเป็นวันโชคดีมากสำหรับดิฉันที่มาวัดพร้อมกับแม่ พี่ชาย และน้องสาว ดิฉันได้ซื้อรูปหลวงพ่อก่อนนำไปใส่กรบกราบไหว้บูชา นำไป กรุงเทพมหานครด้วย ดิฉันมากจะพูดปรึกษาหลวงพ่อบอกและได้คำตอบทุกครั้งทีพูดกับรูป หลวงพ่อ เมื่อเข้าพรรษาที่ผ่านมาราชการหยุดติดกัน ๔ วัน ดิฉันได้มาปฏิบัติ กรรมฐานที่วัดอย่างจริงจัง เมื่อกลับกรุงเทพฯ ดิฉันได้ทราบข่าวว่าจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัยเปิดรับสมัครปริญญาโท ดิฉันเกิดความอยากเรียนขึ้นมาอีก จึงกลับบ้าน ไปปรึกษาพ่อแม่ ทั้งสองลงความเห็นไม่ให้เรียนต่อที่จุฬาย ดิฉันเสียใจกลับกรง เทพฯ จึงมาพูดกับรูปหลวงพ่อกว่า **“หลวงพ่อกขา หนูอยากเรียนที่จุฬาย พ่อแม่ไม่ให้หนู เรียน หลวงพ่อส่งหนูนะ”** ไม่มีเสียงตอบจากรูปหลวงพ่อก

ดิฉันแอบไปสมัครที่จุฬาย เหลือเวลาดูหนังสือ ๑ เดือน ดิฉันต้องเรียนและมีงาน ทำ ทั้งยังต้องคนคว่ำหาข้อมูลไม่มีเวลาดูหนังสือ จนกระทั่งเหลือเวลาอีก ๑ อาทิตย์ จะสอบ ดิฉันคุยกับหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อกขาช่วยหนูด้วยนะ หนูอยากสอบได้ที่จุฬาย ทันใดนั้นเสียงหลวงพ่อกก็ดังขึ้นในโสตประสาทของดิฉันว่า **“ไม่ช่วยตัวเองก่อน เทวดาที่ไหนจะช่วยให้”** ทำให้ดิฉันเกิดแรงจูงใจลุกพรวดหยิบหนังสือสังคมวิทยา และมนุษยวิทยาขึ้นมาดู ทั้งหมดมี ๑๐ บท ดิฉันบันทึกสรุปทันที ๑๐ บท ใช้เวลา ๓ วัน เพราะมีเวลาดูหนังสือตอนกลางคืนเท่านั้น เหลือเวลาอีก ๒ วัน จะสอบทำให้ จิตใจของดิฉันร้อนรนกังวลใจ คิดเสียใจถ้าสอบไม่ได้ ดิฉันจึงพูดกับรูปหลวงพ่อกว่า หลวงพ่อกขาหนูอยากสอบได้แต่หนูไม่ได้ดูหนังสือ คิดแล้วน้ำตาไหล เสียงหลวงพ่อกก็ ดังขึ้นในโสตประสาทว่า **“จิตใจเศร้าหมองเป็นทุกข์ ตกนรกทั้งเป็นนะจ๊ะ”** เหมือน อำนาจเหนือธรรมชาติที่มีอิทธิพลต่อจิตใจของดิฉัน ทำให้เกิดแรงบันดาลใจหยิบ บันทึก ขึ้นมาท่องทั้ง ๑๐ บท อ่านไปอ่านมาคิดว่า บทที่ไม่สำคัญตัดทิ้ง บทนี้ไม่

สำคัญตัดทิ้ง เหลือไว้เพียง ๔ บท ดิฉันใช้เวลา ๒ วันท่องจนจำขึ้นใจทั้ง ๔ บททั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ เมื่อวันสอบมาถึง ดิฉันเห็นข้อสอบทั้ง ๕ วิชาขี้อยู่คนเดียว คิดในใจว่า ดิฉันต้องสอบได้แน่ เมื่อวันประกาศผลมาถึง ดิฉันสอบได้เป็นนิสิตปริญญาโทจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยจริง ๆ เมื่อพ่อแม่ทราบข่าว ทั้งสองท่านดีใจ และส่งให้ดิฉันเรียนสมความตั้งใจ

ท่านทั้งหลายลองคิดดูซิคะนี่มันอะไรกัน อะไรทำให้ดิฉันประสบความสำเร็จ เช่นนี้ นอกจากอานิสงส์ของการปฏิบัติกรรมฐาน และบารมีของหลวงพ่อกับที่ช่วยเหลือดิฉันมาตลอดที่เหมือนคุณพ่อแท้ ๆ ของดิฉันอีกคน (ดิฉันคิดว่า พ่อ-แม่ ใช้ชีวิต แต่หลวงพ่อกับให้อุทิศ) ดิฉันตั้งสัจจะต่อหน้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทุกแห่งในวัดอัมพวันว่า แม่ชีวิตนี้ถ้าแลกได้ เมื่อเวลานั้นมาถึง ดิฉันจะแลกให้หลวงพ่อกับที่ดิฉันเคารพนับถืออย่างสูง ด้วยความเต็มใจ ต่อแต่นี้ไปดิฉันจะไม่ทำให้คุณพ่อที่ให้ชีวิต และหลวงพ่อกับที่ให้อุทิศ ผิดหวังในตัวดิฉัน ดิฉันจะไม่หยุดอยู่เพียงแค่นี้ แต่จะก้าวต่อไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ แต่มันคงด้วยการปฏิบัติตามที่หลวงพ่อกับที่ได้อบรมสั่งสอนดิฉัน คือ การปฏิบัติกรรมฐาน

สิ่งที่ดิฉันได้เล่ามานี้เป็นประสบการณ์จากชีวิตจริง ดิฉันคิดว่าคงจะเป็นแนวทางให้ท่านที่สนใจ นำไปปฏิบัติตามแต่สิ่งที่ดี ๆ และคงจะเกิดประโยชน์แก่ผู้สนใจปฏิบัติบ้างไม่มากนักน้อย.

เอี่ยมทิพย์ คงเพชร
๑๕๖/๘ หมู่ ๖
ซอยหมู่บ้านมารศรีนิเวศ
อ.เมือง จ.ลพบุรี ๑๕๐๐๐